

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
Гж1-3683/22
05.04.2023. године
К р а г у ј е в а ц

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ, у већу састављеном од судија Јасминке Вукановић, председника већа, Радмиле Николић и Данијеле Савић, чланова већа, у парници тужиље Анице Окошановић из Новог Пазара, чији је пуномоћник Нермин Ајдиновић, адвокат из Новог Пазара, против туженог Дома здравља Нови Пазар, ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Основног суда у Новом Пазару П1-253/21 од 12.05.2022. године, у седници већа одржаној дана 05.04.2023. године, донео је

П Р Е С У Д У

1. ОДБАЦУЈЕ СЕ као неблаговремена допуна жалбе туженог Дома здравља Нови Пазар, изјављена дана 25.07.2022. године против пресуде Основног суда у Новом Пазару П1-253/21 од 12.05.2022. године.

2. ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог Дома здравља Нови Пазар од 20.06.2022. године и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Новом Пазару П1-253/21 од 12.05.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Пазару П1-253/21 од 12.05.2022. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље па је поништено као незаконито решење туженог број 1110 од 21.04.2021. године, којим је отказан уговор о раду М 15 од 21.10.2015. године, закључен између тужиље и туженог и обавезан је тужени да тужиљу врати на рад и распореди на послове и радне задатке сходно њеној стручној спреми и радним способностима. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиљи на име накнаде трошкова парничног поступка уплати износ од 70.500,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде, до исплате.

Против наведене пресуде, жалбу је благовремено изјавио тужени дана 20.06.2022. године, побијајући је у целости из свих разлога прописаних одредбом члана 373 став 1 ЗПП.

Тужиља је доставила одговор на жалбу туженог.

Потом је тужени дана 25.07.2022. године доставио суду поднесак насловљен као „допуна жалбе“ на пресуду Основног суда у Новом Пазару П1-253/21 од 12.05.2022. године.

Пре свега, испитујући благовременост изјављене допуне жалбе туженог од 25.07.2022. године у смислу одредбе члана 389 став 1 у вези члана 378 став 1 и 2 ЗПП, Апелациони суд је утврдио да је жалба неблаговремена, а да првостепени суд исту није решењем одбацио.

Наиме, жалба је у складу са одредбом члана 378 став 2 ЗПП неблаговремена ако је изјављена после истека законског рока за њено подношење. У складу са ставом 1 истог члана, првостепени суд ће неблаговремену жалбу одбацити решењем. Неблаговремену жалбу одбациће решењем другостепени суд, ако то није учинио првостепени суд, без одлагања, на основу одредбе члана 389 став 1 истог закона.

Првостепени суд је правном поуком побијане пресуде парничним странкама дао право да могу да изјаве жалбу у року од 15 дана од дана пријема првостепене пресуде. Тужени је побијану пресуду примио дана 06.06.2022. године (што се утврђује из доставнице здружене спису предмета), па је сходно томе последњи дан рока за изјављивање жалбе против првостепене пресуде падао у уторак, 21.06.2022. године (радни дан). Имајући у виду наведено, а како је тужени изјавио наведену допуну жалбу против првостепене пресуде дана 25.07.2022. године, односно после протекла рока за њено подношење, то је жалба неблаговремена, због чега је Апелациони суд на основу члана 389 став 1 ЗПП исту одбацио као неблаговремену, с обзиром да то није учинио првостепени суд у смислу члана 378 став 1 ЗПП, а све као у ставу 1 изреке ове пресуде.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 386 ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11... 18/20) и у границама жалбених навода, Апелациони суд је утврдио да жалба туженог од 20.06.2022. године није основана.

Првостепена пресуда није донета уз битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачке 1 до 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које Апелациони суд пази по службеној дужности, као ни уз битну повреду одредбе парничног поступка из тачке 12 наведене законске норме, на коју се жалбом неосновано указује, јер је супротно жалбеним наводима, изрека првостепене пресуде јасна и разумљива, не противречи сама себи, а ни разлосима датим у образложењу, а образложење пресуде садржи јасне и основане разлоге о свим чињеницама битним за одлуку о тужбеном захтеву тужиоца, тако да иста нема недостатака због којих се не може испитати.

Неосновано се жалбом истиче да је првостепена пресуда донета на основу чињеничног стања које није правилно и потпуно утврђено, као и уз погрешну примену материјалног права.

Према чињеничном утврђењу првостепеног суда, тужилца је била у радном односу код туженог на неодређено време, а на основу уговора о раду од 21.10.2015. године обављала је послове радног места лица за безбедност и здравље на раду, са седмим степеном стручне спреме. Решењем туженог од 01.11.2016. године, тужилци је отказан наведени уговор о раду, а правноснажном пресудом Основног суда

у Новом Пазару П1-37/19 од 26.09.2019. године поменуто решење је поништено и обавезан је тужени да тужиљу врати на рад. Поводом тога, тужиља је поднела предлог за извршење на основу ког је донето и решење о извршењу. Тужени је потом понудио тужиљи закључење анекса уговора о раду од 05.03.2021. године, којим је између осталог, чланом 1 у тачки 2 уговора о раду измењен текст уговора тако што уместо „лице за безбедност на раду“ за које се захтева VII степен стручне спреме – Висока стручна спрема, обављен приправнички стаж, положен стручни испит, сада стоји: „сарадник за санитарну контролу“ за које се захтева VI степен стручне спреме – виши санитарни техничар, односно образовање на студијама у трајању до три године. Странке нису закључиле наведени анекс уговора о раду од 05.03.2021. године. Затим је тужени тужиљи понудио закључење анекса уговора о раду од 01.04.2021. године који чланом 1 предвиђа да се у уговору о раду у тачки 2 текст који гласи „лице за безбедност и здравље на раду“ за које се захтева VII степен стручне спреме – Висока стручна спрема, обављен приправнички стаж, положен стручни испит, мења тако да сада гласи: „сарадник за санитарну контролу“ за које се захтева VII степен стручне спреме. Понуђени анекс уговора о раду од 01.04.2021. године тужиља је одбила да потпише, због чега је тужени донео оспорено решење од 21.04.2021. године.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, правилно је првостепени суд закључио да је оспорено решење незаконито, па је применом одредби материјалног права на које се позвао у образложењу побијане пресуде, усвојио тужбени захтев тужиље и одлучио као у ставу првом изреке исте.

Оспоравајући правилност утврђеног чињеничног стања, као и правилност примене материјалног права у односу на став први изреке побијане пресуде, тужени у жалби наводи да је у конкретном случају у потпуности испоштована законска процедура за измену уговорених услова рада прописана одредбама чланова 171 и 172 Закона о раду; да је анекс уговора о раду од 01.04.2021. године понуђен тужиљи због потребе процеса и организације рада, јер је тужиљино радно место на које је била распоређена закљученим уговором о раду од 21.10.2015. године укинута важећом систематизацијом; да је сходно томе тужиља морала бити распоређена на друго радно место, као и да је понуђено радно место сарадника за санитарну контролу одговарајуће радно место сходно тужиљиној стручној спреми.

Апелациони суд је ценио овакве жалбене наводе и утврдио да исти нису основани. Наиме, одредбом члана 179 став 5 тачка 2 Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/05... 95/18) прописано је да запосленом може да престане радни однос ако за то постоји оправдан разлог који се односи на потребе послодавца и то ако одбије закључење анекса уговора у смислу члана 171 став 1 тачке 1-5 овог закона. С тим у вези, није спорно да је тужиља одбила да закључи понуђени анекс уговора о раду од 01.04.2021. године, услед чега је послодавац, овде тужени, донео оспорено решење о отказу уговора о раду с позивом на цитирану законску норму. У таквој правној ситуацији, запослени сходно одредби члана 172 став 3 истог закона, задржава право да у судском поступку поводом отказа уговора о раду, оспорава законитост анекса уговора, због чега је суд ради правилне оцене законитости донетог решења, дужан да испита законитост анекса уговора о раду понуђеног запосленом од стране послодавца, односно утврди да ли је одбијање закључења анекса уговора о раду било оправдано или не. Сходно томе, чланом 171 став 1 тачка 1 Закона о раду прописано је да послодавац може запосленом да понуди измену уговорених услова рада (анекс уговора) и то: ради премештаја на други одговарајући посао, због потреба процеса и

организације рада, док се према ставу 2 овог члана закона одговарајућим послом сматра посао за чије се обављање захтева иста врста и степен стручне спреме који су утврђени уговором о раду. Имајући то у виду, а код у поступку несумњиво утврђених чињеница: да је тужила засновала радни однос код туженог са седмим степеном стручне спреме; да је сходно уговору о раду од 21.10.2015. године обављала послове радног места лица за безбедност и здравље на раду, такође са седмим степеном стручне спреме; да је тужени тужили анексом уговора о раду од 01.04.2021. године понудио измену уговорених услова рада у погледу премештаја на друго радно место - сарадник за санитарну контролу, те да се за понуђено радно место сходно Правилнику о организацији и систематизацији послова код туженог од 29.01.2020. године захтева VI степен стручне спреме, то је и по оцени овог суда тужила оправдано одбила да потпише понуђени анекс уговора о раду од 01.04.2021. године, из разлога што радно место на које је тужени желео да премести тужилу није одговарајуће за тужилу, односно понуђени премештај није задовољио услов другог одговарајућег посла у смислу цитиране норме члана 171 став 2 Закона о раду. Како је тужила из оправданих разлога одбила закључење анекса уговора о раду, то супротно жалбеним наводима, није образован отказни разлог из члана 179 став 5 тачка 2 Закона о раду, па је оспорено решење од 21.04.2021. године правилно поништено као незаконито. Стоји чињеница да је тужилино радно место на које је била распоређена закљученим уговором о раду од 21.10.2015. године укинута важећом систематизацијом, те да је сходно томе тужила морала бити распоређена на друго радно место, међутим, послодавац је приликом измене уговорених услова рада запосленом дужан да поштује цитиране императивне законске норме, што тужени није учинио, а што све наведено оспорено решење чини незаконитим, како то правилно закључује и првостепени суд. Суд је имао у виду да је тужени у тексту понуђеног анекса уговора о раду након назива радног места на које се тужила премешта - сарадник за санитарну контролу, навео да се за исто захтева VII степен стручне спреме, међутим, наведена чињеница није од утицаја на другачије пресуђење, јер из Правилника о организацији и систематизацији послова код туженог од 29.01.2020. године, који је изведен као доказ у предметној парници, јасно произлази да се за радно место сарадника за санитарну контролу захтева VI степен стручне спреме, па уношење неодговарајуће стручне спреме у текст понуђеног анекса уговора о раду, не отклања његову незаконитост.

Поред наведеног, послодавац је у смислу члана 172 став 1 Закона о раду дужан да уз анекс уговора о раду запосленом достави писмено обавештење које садржи: разлоге за понуђени анекс уговора, рок у коме запослени треба да се изјасни који не може бити краћи од осам радних дана и правне последице које могу да настану непотписивањем анекса уговора. Дакле, обавеза је послодавца да у писменом обавештењу, односно понуди за закључење анекса уговора о раду, у писаном облику наведе разлоге због којих врши измену уговорених услова рада запосленог. Имајући то у виду, тужени послодавац у поступку није доказао да је тужили уз понуђени анекс уговора о раду од 01.04.2021. године доставио наведено писмено обавештење, због чега исти није доказао да је у поступку измене уговорених услова рада поступио сходно цитираној законској норми, па су без утицаја на другачију одлуку изнети жалбени наводи о разлозима за закључење поменутог анекса уговора о раду од 01.04.2021. године.

Како ниједним жалбеним наводом није доведена у сумњу законитост и правилност првостепене пресуде у ставу првом изреке, Апелациони суд је применом одредбе члана 390 ЗПП одлучио као у ставу 2 изреке ове пресуде, с тим што је

потврдио и решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу другом изреке побијане пресуде, јер је исто донето у складу са одредбама чланова 153 и 154 ЗПП и важећом Тарифом о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката, при чему се жалбом конкретно ни не оспорава висина досуђених трошкова поступка.

**Председник већа - судија
Јасминка Вукановић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Весна Алексић**